

οδηγίες επιβίωσης

ή αλλιώς περπατώ μες
την πόλη **ΌΤΑΝ...**

από την **Κλαίρη Λιονάκη.**

culture

urban

Στην ίδια πόλη που μας κοιτά άηλιτοευσταχημένη κι άηλιτοεχθρική, υπήρξαν στιγμές που ευχθήκαμε να ήμασταν ήρωες επιστημονικής φαντασίας και να διακτινιζόμασταν παγκράτι - σπεόλια με ταχύτητα φωτός. Αντ' αυτού, η χρήση των λεωφορείων κι αν είναι κανείς τυχερός, ένα κάθισμα θα είναι άδικο. Η εμπειρία ενός ασφυκτικά γεμάτου λεωφορείου, ανεπανόρθωτη. Σ' ένα γεμάτο λεωφορείο γίνονται οι πιο ενδιαφέρουσες συζητήσεις. Όταν ο οδηγός φρενάρει απότομα αρχίζει ο γνωστός διάλογος

που φέρνει τους κατοίκους αυτής της πόλης πιο κοντά. "εσύ έπεσε πάνω μου πρώτος, ή πρόσεχε που πατάς!" μόλις τελειώσουν αυτά, τα προκαταρκτικά, αρχίζει η κριτική στον οδηγό που πάτησε το γκάζι. Έτσι συνεχίζεται ο ρυθμός της καθημερινότητάς μας σε σημείο που αν έλειπε αυτή η καθόλα μυστηριακή συνύφεση θα μέναμε τουλάχιστον μερδεμένοι για το υπόλοιπο της μέρας μας.

Μπορεί κανείς μ' ένα λεωφορείο να διασχίσει την πόλη, είναι αλήθεια. Πρέπει όμως να διαθέτει αυτο

κυριαρχία γκουρού, για να αντέξει την αναμονή. να σπρώξει, να καταφέρει να μπει ή να βγει, να δεχτεί με ψυχραιμία τα σπρωξιμάτα από τους άλλους, που κι αυτοί με την σειρά

τους δεν το επιδίωξαν (εκτός μερικών εξαιρέσεων), αλλά προσπαθούν να κρατήσουν την ισορροπία τους και κάνουν την ηρωϊκή τους άσκηση για τα άνω άκρα κρεμασμένοι από

τις χειροίλαβές. Έχω πει στείρια ότι οι Αθηναίοι πρέπει να κατέχουν την ηρωϊκή θέση στην Ευρώπη στις ασκήσεις επιβίωσης λεωφορείου κι ότι σού ντο μα θα περιήφθουν στον κύκλο των ολυμπιακών αθλημάτων.

Αν κοιτάξει κανείς πού προσεκτικά θα ανακαλύψει τα τρόιλεν. τον φόβο και την τρομάρα όσων των κα

τοίκων της μεγαλούπολης. γιατί ακόμα κι οι πρωταθλητές των λεωφορείων μπορεί να πτηθούν απ' αυτά τα κίτρινα τέρατα, που τώρα τελευταία κυκλοφορούν και μεταμφιεσμένα. αρχίζει μια διαδρομή όπως ακριβώς περιέγραφαν στα κινέζικα βασανιστήρια. αργές κινήσεις, ταίαντεύσεις. ακοιουθούν οι απότομες και ανορθόδοξες με κορυφώσεις που δεν πρέπει να ξεγελούν κανέναν. Μπορούν να γίνουν βιασύτερες, όταν πιά πατήσεις στο έδαφος, το ντύθει να κινείται κάτω από τα πόδια σου. μερικές βαθιές αναπνοές βοηθούν πολύ.

...ο ηλεκτρικός από την άλλη απέκτησε ένα πλούσιο μακρινό εξέδερφο. το μετρό, που είναι τιμή μας και καρμή μας,

γιατί όπως κι αν το δεις, εκεί που το μετρό του παρισού έχει πλάκακια το δικό μας έχει μάρμαρο. Άσε τα αρχαία, το γήλυπό του γιούργου ζογγολόπουλου με τις σμπρέλες στο σταθμό του συντάγματος, που όσοι δεν το έχουν προσέξει αξίζει να το δουν. τώρα βέβαια ειπίζουμε όλοι και προσευχόμαστε να μεγαλώσει. να μπορεί κανείς να το χρησιμοποιήσει όπως όλα τα μετρό της ευρώπης. Α, τώρα που είπα ευρώπη, μην κάνει κανείς το αστείο να δώσει ραντεβού με φίλο του μέσα στην στάση του μετρό. θα δεινοπαθήσει από τους σκευοριτάδες του, μια κι έχουν ρητά εντολή να μην επιτρέπουν σε κανέναν να παραμείνει πάνω από το χρόνο που χρειάζεται η επιβίβαση ή η αποβίβαση. δεν συμβαθούν καθόλου αυτούς που κοντοστέκονται. και έχουν δίκιο, γιατί αν κοντοσταθεί κανείς σε μία χώρα που βαδίζει στους ρυθμούς της ευρώπης είναι χαμένο κορμί. σωστά; μπορείς βέβαια πάντα να κάνεις πως χαζεύεις τα αρχαία, να μεπείσεις τις ημερομηνίες, όπως πολύ φιλικά μου υπέδειξε ο γήλυκύτατος φρουρός όταν του ανακοίνωσα ότι δεν πρόκειται να βγίνω να περιμένω στη βροχή. "κάντε πως κοιτάτε τα αρχαία", μου είπε περίηλιπος, "μη χάσω κι εγώ τη δουλειά μου."

ο πειρασμός της πόλης θα μπορούσε κανείς να πει ότι είναι τα ταξί, αν βέβαια έχει σπουδάσει ψυχολογία, είναι αποτε

σμπιρός στις δημόσιες σχέσεις, δεν βιάζεται να πάει στον προορισμό του ή γνυρίζει τους δρόμους της Αθήνας όπως την παλιά του. Αν έχει χρόνο για μια βόλτα στο αστυνομικό τμήμα και του αρέσει να περνάει την ώρα του κάνοντας καταγγελίες στους οδηγούς ταξί που έχουν την τύχη να περνούν από το δρόμο του, μερικοί ξέρετε το έχουν χόμπι αυτό, τώρα, μερικές φορές, συμβαίνει να διαλέξει κανείς τον πιο ευγενικό ταξιτζή του λεκανοπεδίου κι αυτό, δεν χρειάζεται να ρωτήσετε αστρολόγους, είναι σημάδι ότι είναι η τυχερή μέρα του μήνα.

Μιά άλλη συμπιχθείσ ομάδα αυτής της πόλης είναι οι οδηγοί των αυτοκινήτων, όταν οδηγείς ή ακόμα και σαν συνεπιβάτης, νιώθεις υπέρφανα κάθε φορά που φτάνεις στον προορισμό σου, (Δηλαδή νιώθεις διαφορετικά αν πέσεις με αλεξίπτωτο;) κορνάρουν πριν ακόμα αλλάξει το χρώμα στο φανάρι, εντάξει, θέλουν να σιγουρευτούν ότι δεν κοιμήθηκαν στο τιμόνι. Θέλουν επίσης να σιγουρευτούν ότι θα περάσουν πρώτοι, έστω κι από πάνω σου, το σύνθημά τους είναι: θάνατος στους πεζούς. Κυκλοφορούν βρίζοντας και ανταλλάσσουν χειρονομίες. Η ιδεολογική τους θέση στηρίζεται στην θεωρία: ο πρώτος θα κερδίσει νείνι ή με αυγό, τρέφουν μίση στους οδηγούς δικύκλων, μηχανών, ποδηλάτων, διότι δεν αντέχουν να τους προσπερνούν όταν εκείνοι έχουν κολληθεί σε traffic, είναι ένας ανοιχτός πόλεμος, προσοχή λοιπόν, κράνος, δερμάτινο στολή, επιγονατίδες και ότι άλλο μπορεί να θεωρηθεί απαραίτητο για τους κατεξοχόν ιδιώτες των δικύκλων, είναι αλήθεια απαραίτητα και βοηθούν.

Τώρα μπορεί κανείς να επιλέξει να πάει περπατώντας. εντάξει, το περπάτημα είναι υγιεινό, βοηθά στην καλή ψευτοργία του σώματός μας και μας γυμνάζει, είναι ο προτιμότερος τρόπος μετακίνησης στο κέντρο της Αθήνας αλλά μην ξεχνιόμαστε κιόλας. Γύρω μας παραμονεύουν λακούβες, τρύπες και ποτλιά αλλά εμπόδια. Τόσο, που στα εγχειριδιακά φυλλάδια που θα μοιραστούν στους τουρίστες που θα αφορούν στην να έρθουν για τους ολυμπιακούς αγώνες, πρέπει να δωθούν οδηγίες για τον τρόπο αποφυγής τους. Αν στο παρίσι κοιτάς συνέχεται μην πατήσεις περπατώντας σκύλων, στην Αθήνα περπατάς κοιτώντας το έδαφος, γιατί η επόμενη λακούβα παραμονεύει εκεί που δεν το περιμένεις.

Η χρήση ρόλερ, σκέπ και άλλων, είναι προτιμότερο να γίνεται σε αρχικό στάδιο στις πηλασίες. εκεί μπορεί να εξασκήσει κανείς τις ικανότητές του και σιγά σιγά να δοκιμάσει την τύχη του στους δρόμους και τα πεζοδρόμια, έχοντας βέβαια πάντα την απαιτούμενη προστατευτική εξάρτηση, επιγονατίδες, κράνη, σπιδέμποτε θα σταθεί σωτήριο στην περίπτωση κάποιου ατυχήματος. Σε άλλες πόλεις του κόσμου, όπως για παράδειγμα το παρίσι ή η νέα γόρκα, η χρήση ρόλερ και σκέπ εντάσσονται στην καθημερινότητα των πολιτών, κάτι που δεν συμβαίνει στην Αθήνα. Στο παρίσι υπάρχουν μέρες που λόγω μιας αλλαγής του μετρό οι κάτοικοι βγαίνουν στους δρόμους με ποδήλατα ή ρόλερ και φαίνεται να έχουν μεγάλη εξοικείωση στην χρήση τους. Γενικά οι πηλασίες είναι γέμματα από ανθρώπους που διασκεδάζουν μαθαίνοντας να κάνουν μέχρι και φιγούρες χορού με τα ρόλερ τους. Είναι πραγματικά εντυπωσιακές οι μέρες που μερικοί δρόμοι στο παρίσι κλείνουν και επιτρέπονται μόνο τα ρόλερ. βλέπεις να περνούν εκατοντάδες άνθρωποι σαν να γλιττρούν πάνω στην άσφαλτο. Ένα πολύ χρήσιμο πλήθος που δημιουργεί μια μεγάλη γοργά στους δρόμους.

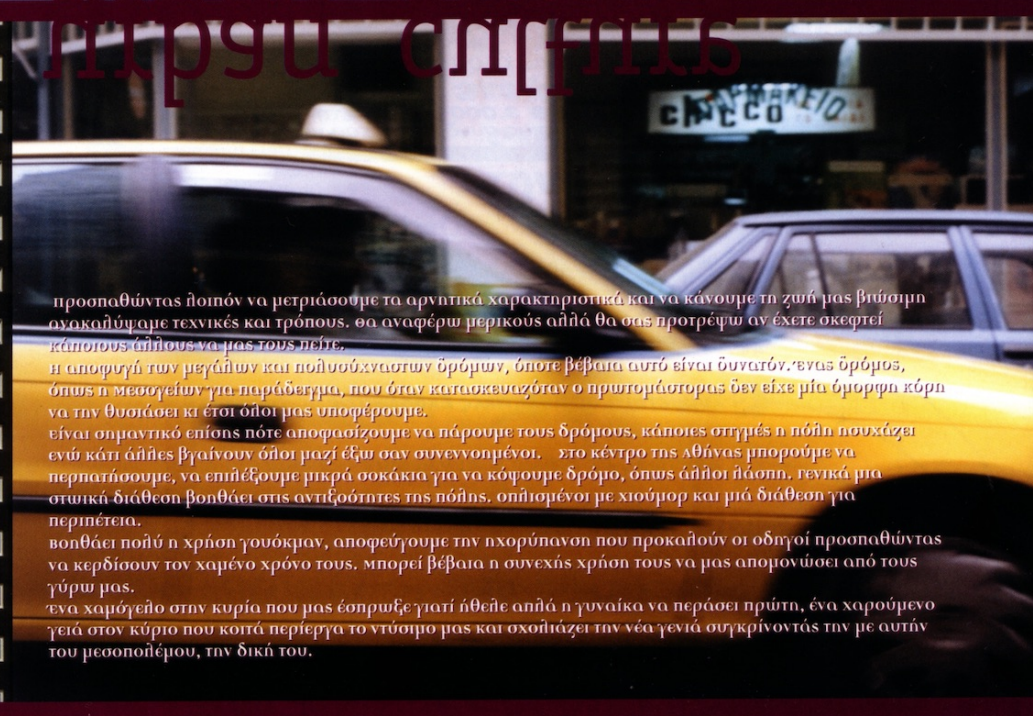
Το ποδήλατο ανήκει κι εκείνο στα αγαπημένα μέσα μεταφο

ράς σε πολλές μεγάλες πόλεις που φροντίζουν να δημιουργήσουν ειδικές λωρίδες κυκλοφορίας για την χρήση του. Στην Αθήνα μπορεί να χρησιμοποιηθεί με σωτήρια αποτέλεσματα, αν ο οδηγός του προστατεύει τον εαυτό του από την ευγενή ομάδα των αυτοκινήτων. Είναι από τις μεγαλύτερες απολαύσεις η βόλτα με το αγαπημένο μας ποδήλατο.

Σε γενικές γραμμές η Αθήνα είναι μία πόλη που οι κάτοικοί της είναι καλά εκπαιδευμένοι. Μια πόλη που χριστική ξαφνικά, αλλάζοντας τα παλιά όμορφα ρούχα της με μπαντόν και άσφαλτο, άφησε πίσω της όμως αρκετές γειτονιές, με ρικά ποδήλατα σπίνια σε περιοχές που δεν "ένυχαν" αναβάτες. Μια βόλτα στο ψυχρά, στο μοναστηράκι, στο λόφο του φιλοπλάτου, είναι αρκετή για να νιώσει κανείς ανθρώπινα. Έχει αρκετούς και όμορφους λόφους, με ρικά αυτούς ενδεικνύονται κατά τους σπρες, ή της μελαγχολίας που προκαλεί η ζωή στην πόλη, ηρίσκει ακόμα κανείς, ξεχασμένα από όλους, μερικά παλιά μαγαζακια που δεν έζησαν ποτέ κατ'επίσημο. Κάθε λογής μικροπωλητές. Τώρα τελευταία επανεμφανίζονται, με την δύναμη της συμμετοχής των ξένων, που επέλεξαν την ειρήνη για να κάνουν ένα καινούργιο ξεκίνημα στη ζωή, οι μουσικοί, που τριγυρνούν από γειτονιά σε γειτονιά, από περιοχή σε περιοχή, σκορπώντας τις νότες τους. Μπορεί λοιπόν κανείς να επιλέξει μικρότερο δρόμους, για να διασχίσει το κέντρο της Αθήνας. Να κοιτάξει τα μικρά μαγαζακια που αντέχουν στο χρόνο, να περάσει κάτω από νεοκλασικά μπαλκόνια, να θαυμάσει την ακρόπολη, που είχαν την προνοητικότητα οι πρόγονοί μας να την χτίσουν ψηλά κι έτσι από αρκετές πηλές δεν κατάφεραν οι αρχιτέκτονες του μετόν να την καλύψουν.

Επίσης για στιγμές χαλάρωσης, υπάρχουν διάσπαρτα καφέ, ουζερί, ένας τρόπος χαλαρής διασκέδασης που βοηθά στην καταπόληση του άγχους. ενδεχόμενα για τέτοιες στιγμές τα πάρκα, ή ο εθνικός κήπος, με τη συντροφιά ενός φίλου. Ας μην ξεχνάμε όμως ότι η θάλασσα είναι κοντά, από τον περσάκι και το πασαλιμάνι, ως την παραλιακή. περίπου 100 μέτρα στην αμμωδιά, ειδικά την άνοιξη που οι παραλίες είναι άδειες. Μια καλή και απολαυστική βόλτα, ... μετά υπάρχουν οι πηλασίες, άλλες πιο άνετες, άλλες πιο κάτες. Σε γενικές γραμμές, η διασκέδαση στην Αθήνα, η νυχτερινή της ζωή, με αποκρύφωμα το traffic στις δύο το πρωί

urban culture πάρου δήμους

προσπαθώντας λοιπόν να μετριάσουμε τα αρνητικά χαρακτηριστικά και να κάνουμε τη ζωή μας βιώσιμη ακολουθήσαμε τεχνικές και τρόπους. Θα αναφέρω μερικούς αλλά θα σας προτρέψω αν έχετε σκεφτεί κάποιους άλλους να μας τους πείτε. Η αποφυγή των μεγάλων και πολυσύχναστων δρόμων, όπου βέβαια αυτό είναι δυνατόν. Ένας δρόμος, όπως η μεσογείων για παράδειγμα, που όταν κατασκευαζόταν ο πρωτομάστορας δεν είχε μία όμορφη κόρη να την θυσιάσει κι έτσι όλοι μας υποφέρουμε. Είναι σημαντικό επίσης τότε αποφασίζουμε να πάρουμε τους δρόμους, κάποιες στιγμές η πόλη σουχάζει ενώ κάτι άλλες βγαίνουν όλοι μαζί έξω σαν συνηνομένοι. Στο κέντρο της Αθήνας μπορούμε να περπατήσουμε, να επιθέσουμε μικρά σοκάκια για να κόψουμε δρόμο, όπως άλλοι πάση. Γενικά μια σωστή διάθεση βοηθάει στις αντιξοότητες της πόλης, οπλισμένοι με χιούμορ και μία διάθεση για περητέπεια. Βοηθάει πολύ η χρήση γουόκμαν, αποφεύουμε την ηχορύπανση που προκαλούν οι οδηγοί προσπαθώντας να κερδίσουν τον χαμένο χρόνο τους, μπορεί βέβαια η συνεχής χρήση τους να μας απομονώσει από τους γύρω μας. Ένα χαμόγελο στην κυρία που μας έσπρωξε γιατί ήθελε απλά η γυναίκα να περάσει πρώτη, ένα χαρούμενο γέλι στον κύριο που κοιτά περίεργα το ντύσιμο μας και σχολιάζει την νέα γενιά συγκρινόντάς την με αυτήν του μεσοπολέμου, την δική του.

στην φιλήληθνη, την τοποθετούν στην κατηγορία των πόλεων που δεν κοιμούνται ποτέ. Δεν υπάρχει περίπτωση να θελήσει να βγει βόλτα, οποιαδήποτε ώρα και να μην βρεθεί ένας χύρος να ξαποστάσει. Υπάρχουν μέρη για όλη τη γύστα, για όλης τις προτιμήσεις κι έτσι μένουμε όλοι ευχαριστημένοι. ... Ένα ακόμα στοιχείο που κάνει την Αθήνα πιο ανθρώπινη, είναι οι σχέσεις των κατοίκων της. Είναι εύκολο να ανοίξεις συζήτηση με ανθρώπους που δεν γνυρίζεις. Να ανταλλάξεις απόψεις. Γεγονός που αποδεικνύει ότι δεν έχουν κλειστεί στον εαυτό τους και στον αγώνα τους τον καθημερινό, όπως εχέει συμβεί σε άλλες μεγάλες πόλεις του κόσμου. Είναι ανοιχτοί στην απέναντί τους. Δεν έχουν φοβηθεί τον συνάνθρωπό τους. Αυτό είναι το πιο σημαντικό από τα θετικά στοιχεία της πόλης που ζούμε.

Έτσι κι αλλιώς, την σφραγίδα μας σε αυτή την πόλη την αφήνουμε με την συμπεριφορά μας. Υπάρχουν βέβαια κάποιιοι που πιστεύουν ότι την αφήνουν με το βάρος των σκουπιδιών που θα πετάξουν από τα μπαλκόνια τους, όταν νομίζουν ότι κανείς δεν περνάει από κάτω. Γι' αυτό καλό κακό, την νύχτα, μια που το ανέφερα, καλό είναι να κοιτά κανείς χαμηλά για τις λακούβες, αλλά και ψηλά εξασκώντας την περιφερική του όραση. ποτέ δεν ξέρεις ποτέ θα βγει κάποιος στο μπαλκόνι του κι θα αποφασίσει να κάνει... εντέλει, δίπλα από τον ρεαλισμό υπάρχει πάντα ένα παράθυρο, ανοιχτό, το, που σου με να κοιτάξουμε εκεί που εμείς θέλουμε. ... αυτά προς το παρόν και μη χάνετε...